

ОГЛЯД СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

Правильно оформлені первинні документи допоможуть довести реальність господарських операцій	Реквізити рішення
Сторони спору Позивач – ТОВ; відповідач – орган ДПС. Обставини справи За результатами позапланової виїзної документальної перевірки, проведеної органом ДПС, позивачеві була донарахована сума ПДВ до сплати до бюджету і нараховані штрафні санкції. Причина: перевіряючі визнали, що платником податків був завищений податковий кредит і занижені податкові зобов'язання з ПДВ. А підставою для таких висновків послужив договір постачання, згідно з яким ТОВ купило в іншого підприємства товари. Реальність операцій за цим договором була поставлена під сумнів податківцями. У результаті органом ДПС було винесене податкове повідомлення-рішення (далі – ППР), яке ТОВ оспорило в судовому порядку. Суди першої та апеляційної інстанцій були на боці платника податків, позовні вимоги були задоволені, а оспорюване ППР – скасоване. Тоді орган ДПС подав касацію. Позиції сторін Позивач. Просить відмовити в задоволенні касаційної скарги і залишити в силі раніше винесені судові рішення. Відповідач. Просить скасувати рішення судів першої та апеляційної інстанцій і винести рішення, яким відмовити в задоволенні позовних вимог. На чиєму боці суд Суд був на боці позивача (ТОВ). У задоволенні касаційної скарги органу ДПС було відмовлено, а винесені судові рішення залишені в силі. Аргументи суду 1. Пунктом 198.3 Податкового кодексу (далі – ПК) установлено, що податковий кредит звітного періоду формується виходячи з договірної (контрактної) вартості придбаних платником податків товарів/послуг (у разі здійснення контрольованих операцій – не вище від рівня звичайних цін, визначених відповідно до ст. 39 ПК). Так, до складу податкового кредиту включаються суми ПДВ, нараховані (сплачені) платником податків за ставкою, установленною п. 193.1 ПК, протягом звітного періоду, зокрема, у зв'язку з придбанням або виготовленням товарів (у т. ч. у разі їх імпорту) і послуг. 2. На підтвердження факту транспортування придбаного товару позивачем надана до перевірки товарно-транспортна накладна на відпускання нафтопродуктів. Крім того, на підтвердження реальності господарської операції позивачем надана податкова і видаткова накладні, рахунок. Зазначені документи не мають дефекту форми, змісту або походження, які в силу ч. 2 ст. 9 Закону від 16.07.99 р. № 996-XIV «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність», п. 2.4 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затвердженого наказом Мініфіну від 24.05.95 р. № 88, призвели б до втрати цими первинними документами юридичної сили і доказовості. 3. Доводи відповідача зводяться до того, що контрагент позивача, який згідно з податковою інформацією не перебуває за своєю юридичною адресою, не має складських приміщень і не купував у зазначений період нафтопродукти. Проте ці обставини не суперечать податковому законодавству, не виключають можливості провести фактичну перевірку господарської діяльності контрагента за іншою адресою і не є ознакою безтоварності господарської операції з позивачем. Відповідач, зробивши висновок в акті перевірки про нереальність господарських операцій між позивачем і його контрагентом, не міг керуватися тільки доводами щодо їх сумнівного характеру й ознаками нереальності в ланцюзі постачання. Орган ДПС, здійснюючи владні функції контролю, зобов'язаний був навести належні докази на обґрунтування своєї позиції. Висновок У спорах з податковим органом щодо реальності господарських операцій одним з головних аргументів платника податків є наявність у нього правильно оформлених первинних документів, що підтверджують факт здійснення цих господарських операцій. У розглянутій ситуації суд зазначив, що всі надані платником податків первинні документи відповідають вимогам законодавства. А значить, немає підстав для визнання госпоперації нереальною, зменшення податкового кредиту з ПДВ і сплати штрафів	Постанова Верховного суду від 23.01.20 р., ЄДРСР, реєстр. № 87129630